

Sygn. akt II Ca 655/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Sabina Ziser
Sędziowie:	SO Sylwia Kornatowicz (spraw.) SO Robert Figurski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Roksana Babiarczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. w C.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Złotoryi

z dnia 5 września 2012 roku

sygn. akt I C 116/08

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- 1.
1. **w punkcie I w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w C. na rzecz powoda G. S. kwotę 3.467,21 zł (trzy tysiące czterysta sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od 7 stycznia 2008 r., a dalej idące powództwo tego powoda oddala,**
2. **w punkcie V o tyle, że kwotę należną od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa określa na 1.087,11 zł, w miejsce kwoty 2.018,91 zł, orzekając, że pozostałe nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa;**

II. oddala dalej idącą apelację;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 425 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 655/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5.09.2012 r. w sprawie sygn. akt I C 116/08 Sąd Rejonowy w Złotoryi zasądził od strony pozwanej (...) S.A. w C. na rzecz powoda G. S. kwotę 6.467,21 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 3.467,21 zł od dnia 7.01.2008 r. i od kwoty 3.000 zł od dnia 22.08.2012 r. (punkt I). Sąd ustalił, że strony łączyła umowa, mocą której powód zobowiązał się wykonać prace montażowe obiektu magazynowo - suszarniczego w N.. G. S. podjął się wykonania umowy z udziałem grupy montażystów, której kilkusobowy skład oraz strukturę i podział zadań ustalił we własnym zakresie. Roboty trwały od września do grudnia 2007 roku, montażyści przepracowali łącznie 6.182 godziny, przy stawce 10 zł za godzinę. Powód rozliczał się z nimi na bieżąco z puli środków, otrzymywanych od strony pozwanej. Ponieważ G. S. nie miał zarejestrowanej działalności gospodarczej, zlecenie montażu obiektu przyjął na siebie formalnie K. G., prowadzący PPHU (...) w G.. Wystawiał on faktury za realizację poszczególnych etapów zadania, powód przekazywał je stronie pozwanej, a ta dokonywała wypłat gotówką bądź przelewami na rachunek przedsiębiorstwa (...). Wystawiono tak 5 faktur, z których ostatnia nosiła datę 5.09.2008 r. i opiewała na 3.467,21 zł netto, czyli 4.230 zł brutto. Kwota ta nie została powodowi wypłacona, natomiast zaksięgowano ją w pozwanej spółce na rzecz firmy (...), toteż podlegała zasądzeniu w uwzględnieniu powództwa jako należna powodowi za wykonanie ostatniego etapu budowy.

Sąd Rejonowy wskazał, że wobec braku pisemnej umowy między stronami ich wzajemne rozliczenia nie zostały określone przejrzysto, w szczególności co do rodzaju (ryczałtowego bądź kosztorysowego) wynagrodzenia, zaś przy zebranych materiale dowodowym – w tym dokumentach księgowych, zeznaniach głównej księgowej i kasjerki strony pozwanej oraz opinii rzeczoznawcy kosztorysowego – uzasadnione pozostaje określenie długu pozwanej względem powoda za wykonaną przez montażystów pracę na kwotę 3.467,21 zł.

Ponadto Sąd ustalił, że spółka (...) zobowiązała się pokryć koszty noclegów i wyżywienia grupy montażowej powoda, zakwaterowanej na czas pracy w pensjonacie (...) w P.. Pozwana nie zapłaciła za posiłki, co uregulował G. S., przedstawiając na tę okoliczność dowód w postaci potwierdzenia przelewu z dnia 18.01.2008 r. na kwotę 3.000 zł. Na tej podstawie oraz powołując zeznania A. R. i przedstawiciela pozwanej D. J. Sąd Rejonowy uwzględnił dodatkowo powództwo w zakresie wskazanej kwoty, a to na podstawie art.405 k.c.

W punktach III-V wyroku Sąd Rejonowy orzekł o kosztach postępowania, w tym nakazał stronom uiścić brakujące wydatki: powodowi 1.087,11 zł, a stronie pozwanej 2.018,91 zł.

W apelacji od wyroku strona pozwana zaskarżyła orzeczenia zawarte w punktach I i V. Zarzuciła obrazę art.233 k.p.c. oraz art.628§1, art.6 i art.405 k.c., polegającą na przyjęciu wbrew dowodom, że strona pozwana nie zapłaciła powodowi całej przysługującej mu należności za wykonane roboty. Pozwana podniosła, że inwestycja została rozliczona, czego potwierdzeniem jest pisemne oświadczenie K. G. ze stycznia 2008 roku. Faktura na kwotę 3.467,21 zł wystawiona została po tej dacie i dopiero w toku procesu, toteż nie powinna stanowić podstawy zasądzenia roszczenia na rzecz powoda. Zdaniem skarżącego zebrane w sprawie dowody nie uzasadniały też przyjęcia, że dokonana przez G. S. wpłata kwoty 3.000 zł dotyczyła zobowiązania spółki (...). W oparciu o taką argumentację strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega częściowemu uwzględnieniu – zasadna jest w zakresie kwoty 3.000 zł, natomiast chybiona w odniesieniu do 3.467,21 zł.

Zebrane w sprawie dowody stanowiły wystarczającą podstawę zasądzenia na rzecz powoda drugiej z tych należności jako pozostałej do zapłaty części wynagrodzenia za wykonane roboty. Przemawiały za tym zeznania świadków I. D. i M.

A., dokumenty księgowe dotyczące kwoty 4.230 zł brutto (3.467,21 zł netto) oraz opinia rzeczoznawcy kosztorysowego A. D.. Z dowodów tych wynika, że wskazana kwota została zaksięgowana u strony pozwanej jako należność na rzecz wykonawcy obiektu w N., jednakże nie została mu wypłacona. Pierwszy dotyczący jej dokument księgowy w postaci dowodu wypłaty KW (...) sporządzony został 7.01.2008 r., czyli bezpośrednio po zakończeniu robót i przygotowany był wówczas do realizacji (karty 254 i 293), natomiast wystawiona później faktura z dnia 5.09.2008 r. opiewała na tę samą dokładnie kwotę. Jednocześnie powołany w sprawie jako biegły A. D. wskazał w opinii, że montażyści, którym płacił G. S., nie otrzymali całego wynagrodzenia za faktycznie wykonaną pracę, natomiast różnica między fakturami wystawionymi przez (...) a wypłatami dokonаныmi przez pozwaną spółkę wynosi około 3.700 zł (strony 8,9,17 opinii złożonej 30.09.2011 r.). Przy takim układzie dowodów, a przy braku pisemnej umowy stron, jak też klarowności w rozliczeniach, Sąd Rejonowy mógł przyjąć, że strona pozwana zalega na rzecz powoda kwotę netto 3.467,21 zł tytułem wynagrodzenia za wykonane roboty montażowe. Nie doszło tu ze strony Sądu I instancji do zarzucanego apelacją naruszenia prawa materialnego i procesowego. Słusznie odrzucił przy tym Sąd dowód z zeznań w charakterze świadka K. G., które jako niekonsekwentne, wewnętrznie niespójne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym okazały się niewiarygodne.

Nie jest natomiast trafne stanowisko tego Sądu, iż strona pozwana winna zwrócić G. S. także kwotę 3.000 zł, wskazaną w poleceniu przelewu z 18.01.2008 r. Ocena dowodów dokonana w tej materii przez Sąd Rejonowy jest dowolna i doprowadziła do nieprawidłowych konkluzji. Przede wszystkim brak w niniejszej sprawie jednoznacznego dowodu na fakt, że w ramach umowy stron z 2007 roku pozwana spółka zobowiązała się pokryć koszt wyżywienia grupy montażystów powoda w czasie ich pracy w N.. Z zeznań prezesa spółki D. J. wynika, że przy niektórych zleceniach pozwana płaciła za posiłki pracowników, nie potwierdził tego jednak wprost odnośnie umowy stron. Biegły A. D. zaopiniował, że stawka 10 zł za godzinę, w realnych warunkach rynkowych raczej nie obejmowała kosztów wyżywienia, a świadek A. R., przygotowująca posiłki dla montażystów oświadczyła, że wystawiła za to fakturę w stosunku do spółki (...). W świetle takich dowodów można by założyć, że strona pozwana była zobowiązana pokryć koszt posiłków powoda i jego pracowników, ale jednocześnie nie można przyjąć, by wpłata kwoty 3.000 zł przez G. S. stanowiła spełnienie świadczenia należnego od spółki (...). Nie pozwalają na to zeznania A. R., która w trakcie przesłuchania w czerwcu 2012 roku dwukrotnie oświadczyła, że za wyżywienie grupy powoda nikt jej nie zapłacił – a więc ani spółka, ani powód, zaś fakturę wobec pozwanej wystawiła 2.02.2008 r., czyli już po dokonaniu wskazywanego przez powoda przelewu. W tej sytuacji brak podstaw do uznania, że przez zapłatę spornej kwoty G. S. wykonał zobowiązanie pozwanej z zawartej przez strony umowy. Dlatego nie może on uzyskać zwrotu tej sumy od skarżącego i jej zasądzenie przez Sąd Rejonowy było niesłuszne.

W wyniku przedstawionych rozważań Sąd odwoławczy uwzględnił apelację częściowo i na mocy art.386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, pozostawiając jako zasądzone roszczenie w wysokości 3.467,21 zł z żądanymi odsetkami. Dalej idąca apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o przepis art.385 k.p.c. jako pozbawiona usprawiedliwionych podstaw.

Po takiej korekcie przegrana pozwanej w pierwszej instancji wyniosła 35%, zatem z niepokrytych kosztów sądowych, stanowiących łącznie 3.106,03 zł, skarżący winien ponieść 1.087,11 zł, w miejsce kwoty 2.018,91 zł, określonej przez Sąd Rejonowy w punkcie V zaskarżonego wyroku.

W postępowaniu odwoławczym skarżący wygrał w 46% i w takim zakresie przysługuje mu zwrot kosztów tej instancji, które poniósł w wysokości 924 zł – co daje kwotę 425 zł (art.98§1 k.p.c. w zw. z art.391§1 k.p.c.).

Sygn. akt II Ca 655/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5.09.2012 r. w sprawie sygn. akt I C 116/08 Sąd Rejonowy w Złotoryi zasądził od strony pozwanej (...) S.A. w C. na rzecz powoda G. S. kwotę 6.467,21 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 3.467,21 zł od dnia 7.01.2008 r. i od kwoty 3.000 zł od dnia 22.08.2012 r. (punkt I). Sąd ustalił, że strony łączyła umowa, mocą której powód zobowiązał się wykonać prace montażowe obiektu magazynowo - suszarniczego w N.. G. S. podjął się wykonania umowy z

udziałem grupy montażystów, której kilkusobowy skład oraz strukturę i podział zadań ustalił we własnym zakresie. Roboty trwały od września do grudnia 2007 roku, montażysty przepracowali łącznie 6.182 godziny, przy stawce 10 zł za godzinę. Powód rozliczał się z nimi na bieżąco z puli środków, otrzymywanych od strony pozwanej. Ponieważ G. S. nie miał zarejestrowanej działalności gospodarczej, zlecenie montażu obiektu przyjął na siebie formalnie K. G., prowadzący PPHU (...) w G.. Wystawiał on faktury za realizację poszczególnych etapów zadania, powód przekazywał je stronie pozwanej, a ta dokonywała wypłat gotówką bądź przelewami na rachunek przedsiębiorstwa (...). Wystawiono tak 5 faktur, z których ostatnia nosiła datę 5.09.2008 r. i opiewała na 3.467,21 zł netto, czyli 4.230 zł brutto. Kwota ta nie została powodowi wypłacona, natomiast zaksięgowano ją w pozwanej spółce na rzecz firmy (...), toteż podlegała zasądzeniu w uwzględnieniu powództwa jako należna powodowi za wykonanie ostatniego etapu budowy.

Sąd Rejonowy wskazał, że wobec braku pisemnej umowy między stronami ich wzajemne rozliczenia nie zostały określone przejrzysto, w szczególności co do rodzaju (ryczałtowego bądź kosztorysowego) wynagrodzenia, zaś przy zebranych materiale dowodowym – w tym dokumentach księgowych, zeznaniach głównej księgowej i kasjerki strony pozwanej oraz opinii rzeczoznawcy kosztorysowego – uzasadnione pozostaje określenie długu pozwanej względem powoda za wykonaną przez montażystów pracę na kwotę 3.467,21 zł.

Ponadto Sąd ustalił, że spółka (...) zobowiązała się pokryć koszty noclegów i wyżywienia grupy montażowej powoda, zakwaterowanej na czas pracy w pensjonacie (...) w P.. Pozwana nie zapłaciła za posiłki, co uregulował G. S., przedstawiając na tę okoliczność dowód w postaci potwierdzenia przelewu z dnia 18.01.2008 r. na kwotę 3.000 zł. Na tej podstawie oraz powołując zeznania A. R. i przedstawiciela pozwanej D. J. Sąd Rejonowy uwzględnił dodatkowo powództwo w zakresie wskazanej kwoty, a to na podstawie art.405 k.c.

W punktach III-V wyroku Sąd Rejonowy orzekł o kosztach postępowania, w tym nakazał stronom uiścić brakujące wydatki: powodowi 1.087,11 zł, a stronie pozwanej 2.018,91 zł.

W apelacji od wyroku strona pozwana zaskarżyła orzeczenia zawarte w punktach I i V. Zarzuciła obrazę art.233 k.p.c. oraz art.628§1, art.6 i art.405 k.c., polegającą na przyjęciu wbrew dowodom, że strona pozwana nie zapłaciła powodowi całej przysługującej mu należności za wykonane roboty. Pozwana podniosła, że inwestycja została rozliczona, czego potwierdzeniem jest pisemne oświadczenie K. G. ze stycznia 2008 roku. Faktura na kwotę 3.467,21 zł wystawiona została po tej dacie i dopiero w toku procesu, toteż nie powinna stanowić podstawy zasądzenia roszczenia na rzecz powoda. Zdaniem skarżącego zebrane w sprawie dowody nie uzasadniały też przyjęcia, że dokonana przez G. S. wpłata kwoty 3.000 zł dotyczyła zobowiązania spółki (...). W oparciu o taką argumentację strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega częściowemu uwzględnieniu – zasadna jest w zakresie kwoty 3.000 zł, natomiast chybiona w odniesieniu do 3.467,21 zł.

Zebrane w sprawie dowody stanowiły wystarczającą podstawę zasądzenia na rzecz powoda drugiej z tych należności jako pozostałej do zapłaty części wynagrodzenia za wykonane roboty. Przemawiały za tym zeznania świadków I. D. i M. A., dokumenty księgowe dotyczące kwoty 4.230 zł brutto (3.467,21 zł netto) oraz opinia rzeczoznawcy kosztorysowego A. D.. Z dowodów tych wynika, że wskazana kwota została zaksięgowana u strony pozwanej jako należność na rzecz wykonawcy obiektu w N., jednakże nie została mu wypłacona. Pierwszy dotyczący jej dokument księgowy w postaci dowodu wypłaty KW (...) sporządzony został 7.01.2008 r., czyli bezpośrednio po zakończeniu robót i przygotowany był wówczas do realizacji (karty 254 i 293), natomiast wystawiona później faktura z dnia 5.09.2008 r. opiewała na tę samą dokładnie kwotę. Jednocześnie powołany w sprawie jako biegły A. D. wskazał w opinii, że montażysty, którym płacił G. S., nie otrzymali całego wynagrodzenia za faktycznie wykonaną pracę, natomiast różnica między fakturami wystawionymi przez (...) a wypłatami dokonanyymi przez pozwaną spółkę wynosi około 3.700 zł (strony 8,9,17 opinii złożonej 30.09.2011 r.). Przy takim układzie dowodów, a przy braku pisemnej umowy stron, jak też klarowności w rozliczeniach, Sąd Rejonowy mógł przyjąć, że strona pozwana zalega na rzecz powoda kwotę netto 3.467,21 zł tytułem wynagrodzenia za wykonane roboty montażowe. Nie doszło tu ze strony Sądu I instancji do zarzucanego apelacją

naruszenia prawa materialnego i procesowego. Słusznie odrzucił przy tym Sąd dowód z zeznań w charakterze świadka K. G., które jako niekonsekwentne, wewnętrznie niespójne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym okazały się niewiarygodne.

Nie jest natomiast trafne stanowisko tego Sądu, iż strona pozwana winna zwrócić G. S. także kwotę 3.000 zł, wskazaną w poleceniu przelewu z 18.01.2008 r. Ocena dowodów dokonana w tej materii przez Sąd Rejonowy jest dowolna i doprowadziła do nieprawidłowych konkluzji. Przede wszystkim brak w niniejszej sprawie jednoznacznego dowodu na fakt, że w ramach umowy stron z 2007 roku pozwana spółka zobowiązała się pokryć koszt wyżywienia grupy montażystów powoda w czasie ich pracy w N.. Z zeznań prezesa spółki D. J. wynika, że przy niektórych zleceniach pozwana płaciła za posiłki pracowników, nie potwierdził tego jednak wprost odnośnie umowy stron. Biegły A. D. zaopiniował, że stawka 10 zł za godzinę, w realnych warunkach rynkowych raczej nie obejmowała kosztów wyżywienia, a świadek A. R., przygotowująca posiłki dla montażystów oświadczyła, że wystawiła za to fakturę w stosunku do spółki (...). W świetle takich dowodów można by założyć, że strona pozwana była zobowiązana pokryć koszt posiłków powoda i jego pracowników, ale jednocześnie nie można przyjąć, by wpłata kwoty 3.000 zł przez G. S. stanowiła spełnienie świadczenia należnego od spółki (...). Nie pozwalają na to zeznania A. R., która w trakcie przesłuchania w czerwcu 2012 roku dwukrotnie oświadczyła, że za wyżywienie grupy powoda nikt jej nie zapłacił – a więc ani spółka, ani powód, zaś fakturę wobec pozwanej wystawiła 2.02.2008 r., czyli już po dokonaniu wskazywanego przez powoda przelewu. W tej sytuacji brak podstaw do uznania, że przez zapłatę spornej kwoty G. S. wykonał zobowiązanie pozwanej z zawartej przez strony umowy. Dlatego nie może on uzyskać zwrotu tej sumy od skarżącego i jej zasądzenie przez Sąd Rejonowy było niesłuszne.

W wyniku przedstawionych rozważań Sąd odwoławczy uwzględnił apelację częściowo i na mocy art.386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, pozostawiając jako zasądzone roszczenie w wysokości 3.467,21 zł z żądanymi odsetkami. Dalej idąca apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o przepis art.385 k.p.c. jako pozbawiona usprawiedliwionych podstaw.

Po takiej korekcie przegrana pozwanej w pierwszej instancji wyniosła 35%, zatem z niepokrytych kosztów sądowych, stanowiących łącznie 3.106,03 zł, skarżący winien ponieść 1.087,11 zł, w miejsce kwoty 2.018,91 zł, określonej przez Sąd Rejonowy w punkcie V zaskarżonego wyroku.

W postępowaniu odwoławczym skarżący wygrał w 46% i w takim zakresie przysługuje mu zwrot kosztów tej instancji, które poniósł w wysokości 924 zł – co daje kwotę 425 zł (art.98§1 k.p.c. w zw. z art.391§1 k.p.c.).